

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupeného JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Koněvova 150, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2004 č. j. 7 Az 14/2003 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Jitce Šmídové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 7. 2004 č. j. 7 Az 14/2003 - 15 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2002 č.j. OAM-5921/VL-11-P16-2001, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce se bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možno rozhodnout.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze zejména uvedl, že z obsahu správního spisu je patrné, že žalovaný žalobci řádně do vlastních rukou doručoval předvolání k provedení pohovoru podle zákona o azylu, a že předvolání byla řádně doručena podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), byť se jednalo o doručení uložením na poště. Z obsahu spisového materiálu dle soudu také vyplývá, že v době doručování obou předvolání se žalobce zdržoval na adrese, na níž mu bylo doručováno, ač se žalobce o uložení těchto zásilek nedozvěděl, tyto zásilky byly řádně doručeny podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu do vlastních rukou žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce opakovaně nedostavil k pohovoru podle ustanovení § 23 odst. 2 zákona o azylu, přičemž stav spisového materiálu neumožnil žalovanému rozhodnout ve věci, postupoval žalovaný v souladu s ustanovením § 25 písm. d) zákona o azylu a řízení o udělení azylu zastavil. Městský soud v Praze tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce včas kasační stížnost, ve které obecně namítá, že žalovaný správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, že důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatel dále uvádí, že žalovaný správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že mu řádně doručoval poštou předvolání k pohovorům, z toho vycházel při svém rozhodnutí i soud. Stěžovatel se však domnívá, že předvolání k pohovorům byly sice zaslány poštou na adresu jím uvedenou, ale nebyly doručeny v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu, neboť v řízení nebylo prokázáno, že jej doručovatel vhodným způsobem vyrozuměl o uložení písemností u místně příslušné provozovny držitele poštovní licence ani u obecního úřadu. Stěžovatel má také za to, že když se nedostavil k pohovoru dvakrát, nebyla naplněna podmínka ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, které umožňuje zastavení řízení za předpokladu, že účastník řízení se k pohovoru nedostavil opakovaně, tedy nejméně na tři výzvy. Stěžovatel navrhuje rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný odkazuje na správní spis ve věci a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání jí odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyloučily následující podstatné skutečnosti.

Stěžovatel podal dne 23. 6. 2001 v přijímacím středisku V. L. návrh na zahájení řízení o udělení azylu, přičemž svým podpisem na návrhu potvrdil, že byl poučen o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území České republiky. Dne 2. 7. 2001 stěžovatel opustil přijímací středisko V. L., přičemž čestně prohlásil, že po dobu azylového řízení se bude zdržovat na ubytovně na adrese P.4 – L. Žalovaný správní orgán předvoláním ze dne 15. 3. 2002 vyzval stěžovatele k dostavení se k provedení pohovoru ve věci řízení o udělení azylu dne 12. 4. 2002 do pobytového střediska B. p. B. – J., zásilka s předvoláním k pohovoru byla dána k poštovní přepravě dne 20. 3. 2002. Doručení zásilky prostřednictvím poštovního doručovatele proběhlo v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu, přičemž dne 22. 3. 2002 nebyl stěžovatel na adrese P. 4, V L. 10, zastižen, bylo mu oznámeno uložení zásilky na poště, on si ji v třídní úložní době nevyzvedl. K pohovoru dne 12. 4. 2002 k důvodům, pro které žádal o azyl, se stěžovatel nedostavil. Žalovaný opakovaně stěžovatele

vyzval k dostavení se k provedení pohovoru, jehož konání stanovil na den 20. 5. 2002 do pobytového střediska B.p. B. – J., předvoláním ze dne 18. 4. 2002, zásilka s tímto předvoláním byla dána k poštovní přepravě dne 22. 4. 2002. Doručení zásilky opět proběhlo v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu, kdy stěžovatel nebyl dne 23. 4. 2002 na adrese P. 4, V L. 10, ačkoliv se tam zdržoval, zastižen, bylo mu oznámeno uložení zásilky na poště, on si ji však v úložní době nevyzvedl. Stěžovatel se opět k provedení pohovoru k důvodům, pro které žádal o udělení azylu, nedostavil. Žalovaný správní orgán vydal dne 20. 5. 2002 pod č.j. OAM-5921/VL-11-P16-2001 rozhodnutí o zastavení řízení dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť stěžovatel se opakovaně nedostavil ve stanovené lhůtě bez řádné omluvy k pohovoru, o kterém byl řádně vyrozuměn, a stav spisového materiálu neumožnil žalovanému rozhodnout ve věci. Dne 7. 6. 2002 si stěžovatel osobně převzal na adrese P. 4, V L. 10, výzvu k převzetí citovaného rozhodnutí žalovaného, které poté převzal dne 27. 6. 2002 v pobytovém středisku B. p.B. – J.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil zákonný důvod jejího podání, z obsahu kasační stížnosti však lze usuzovat, že byla podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle citovaného ustanovení je možno kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel především namítá, že žalovaný správní orgán se dopustil pochybení, když považoval písemnosti s předvoláním k pohovoru za řádně doručené, a nezjistil, zda byl stěžovatel poštovním doručovatelem vyrozuměn o uložení těchto písemností.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný a poté Městský soud v Praze správně posoudily doručení zásilek s předvoláními k pohovorům ve věci ze dne 15. 3. 2002 a ze dne 18. 4. 2002 jako učiněné v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu. Z předloženého správního spisu nebylo zjištěno žádné pochybení ze strany provozovatele poštovních služeb. Předmětné obálky s doručenkami, ve kterých byly shora citované písemnosti žalovaného doručovány, obsahovaly označení odesílatele – žalovaného, doručujícího orgánu, adresáta – žalobce, označení doručované písemnosti, dále bylo na doručenkách zřetelně vyznačeno, že adresát, ačkoli se v místě doručování zdržuje, nebyl přes písemnou výzvu, která mu byla při prvním pokusu o doručení zásilky zanechána, v tomto místě zastižen, písemnost byla uložena na poště a adresát byl písemně vyrozuměn o tom, že si má uloženou písemnost do tří dnů vyzvednout, adresát si zásilku nevyžádal. Předmětné doručenky byly rovněž opatřeny příslušným datem uložení a oznámení uložení zásilky, podpisem doručující osoby a razítkem. V souladu se svou ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud připomíná, že doručenka, která obsahuje stanovené náležitosti, je považována za veřejnou listinu. Podle ustanovení § 134 občanského soudního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Z uvedeného tak vyplývá, že žalovaný nemusel skutečnosti uvedené

na předmětných doručenkách držitelem poštovní licence, včetně skutečnosti, zda bylo stěžovateli oznámeno uložení zásilky, prověřovat nebo dokazovat, neboť tyto skutečnosti vyplývají přímo z dokumentu, který má povahu veřejné listiny. Stěžovateli se skutečnosti uvedené na předmětných doručenkách nepodařilo vyvrátit, když na podporu svých tvrzení o neoznámení uložení zásilek nepředložil žádné důkazy. Ostatně ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu stanoví, že nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný zjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí, byly úplné, a jeho rozhodnutí vyplývá ze zjištěných podkladů, a že Městský soud v Praze postupoval správně, když rozhodnutí žalovaného nezrušil. V projednávané věci tedy nebyla shledána vada řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti nově namítá, že v jeho případě nebyla splněna podmínka ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, které umožňuje zastavení řízení za předpokladu, že účastník řízení se opakovaně nedostavil k pohovoru, což dle stěžovatele znamená nedostavení se nejméně na tři výzvy k pohovoru. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Pokud tedy stěžovatel citované skutečnosti neuvedl v rámci řízení o žalobě u Městského soudu v Praze, ale teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nemůže se jimi Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Městský soud v Praze stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanovené zástupkyně JUDr. Jitky Šmídové do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu